

Paul van Loon

Altijd bijten de burens

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Vijfde druk 2010

© 2001/2007 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Auteursfoto: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 5024 1 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met
het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen
te behouden.

Kaartje

Het wolkendek brak open en de volle maan kwam tevoorschijn. Wit licht werd uitgegoten over de bomen en de begraafplaats. De grond trilde, grafstenen wankelden en kisten knalden open. Knokige handen wurmden zich naar boven door de aarde. Skeletten in rafelige kleding hesen zich uit hun kuilen. Bottenvingers omklemden zwarte kaartjes met daarop in zilveren letters: THE ROLLING RIPS IN CONCERT.

Bert Polidor opende zijn ogen, zuchtte diep en ging rechtop zitten.

‘Waar ben ik?’ mompelde hij. Hij wreef door zijn geblondeerde stekeltjeshaar en trok de twee oortelefoontjes uit zijn oren. Hij keek over zijn schouder en ontdekte dat hij tegen een grafsteen zat. Toen herinnerde hij het zich weer. Hij was gaan wandelen op de begraafplaats, laat in de avond. Het was hier altijd lekker rustig. Hij was tegen deze grafzerk gaan zitten, met de laatste cd van de Big Bad Boys in zijn discman. De Big Bad Boys waren zijn ontdekking. Hij was hun manager.

‘Toch ben ik in slaap gevallen,’ mompelde Bert. ‘Waardeloze cd dus. Aan dit groepje verdien ik vast niets. Zo word ik nooit rijk. Ik moet iets anders verzinnen.’

Hij keek op zijn horloge. Het was al ver na middernacht.

‘Shit, ik heb meer dan een uur geslapen!’

‘Zeg, schat. Heb jij wel een toegangskaartje voor het concert?’

Bert schrok. Van achter de grafzerk was een skelet in een gerafelde jurk tevoorschijn gekomen. Holle ogen, afgebroken tanden. Grijs slierten hingen langs de zijkanen van de schedel.

Bert was opeens klaarwakker. Hij geloofde niet wat hij zag. Vreemde gedaantes slopen over de begraafplaats. Hij geloofde ook niet wat hij hoorde. Een gegons van murmelende stemmen, knarsende botten.

‘Kaartje, alsjeblieft!’ herhaalde het skelet.

‘K-kaartje?’ stamelde Bert. ‘W-wabbedoelu?’

‘Hoe bedoel je w-wabbedoelu? Ik ben de kaartjescontroleur.’

Verward keek Bert rond. De gestalten die hij uit de aarde had zien klimmen, wankelden naar een open plek. Ze gingen op grafstenen zitten. Schedels glommen in het maanlicht. Een kraai vloog krassend over.

Een zombie liep rond met voor zijn buik een bak vol knabbelbotjes en knisperkootjes.

‘Lekkere hapjes, brokjes en smikkelige smakkeltjes

voor tijdens het concert. Op is op.'

Bert schraapte zijn keel. Hij probeerde niet te hard te bibberen.

'W-wat voor kaartje?'

'Een kaartje voor het concert van The Rolling Rips,' zei het skelet. 'Zonder kaartje mag je er niet bij zijn.' De holle ogen keken Bert strak aan.

'Jij bent hier nog niet zo lang, zo te zien. Erg vlezig nog. Pas dood, zeker?'

'Wat zegt u?' fluisterde Bert schor. Ik droom, dacht hij. Ik ben in slaap gevallen op het kerkhof en heb op dit ogenblik een nachtmerrie.

Een stem knarste in het duister: 'Kaarten te koop. Laatste kaarten tegen scherpe prijzen. Laatste kans. Wie geen kaart heeft, wordt verzocht weer onder de grond te kruipen!'

'Zeg, hoe zit dat?' zei de kaartjescontroleur. 'De band gaat zo spelen. Heb je een kaartje of niet?'

Opeens klonk er buiten de poort een aanzwellend geronk.

'Daar zijn ze, daar zijn ze.' Een windvlaag vol dode stemmen. De opwinding werd voelbaar.

'Nou, laatste kans,' zei de kaartjescontroleur. 'Je kaartje! Anders wil ik wel een zoen.'

Het doodshoofd kwam langzaam op Bert af. De mond ging open...

Concert

Bert keek vol afgrijzen in de holle ogen van de controleur. Hij stapte snel achteruit.

‘Niks zoen. Getver! Hier hebt u mijn kaartje. Is dat goed?’ Bert graaide in zijn binnenzak en overhandigde snel zijn visitekaartje.

De controleur schudde droevig haar hoofd.

‘Het spijt me, lieverd. Niet goed. Je bent dus een zwartkijker. En je wilt niet zoenen. Jammer. Zwartkijkers schoffelen we meteen onder de grond.’

Een hand greep Bert bij zijn kraag en trok hem overeind. Bert sloot zijn ogen, werd helemaal slap en zakte in elkaar. De kaartjescontroleur liet hem los.

‘Pff, watje. Nou ja, blijf daar maar liggen, want ik hoor iets aankomen en ik wil de pret niet missen.’

Op dat moment knalde de kerkhofpoort open. Een geblakerd busje scheurde het pad op en kwam grommend tot stilstand op de open plek. Op het dak stond een gigantische luidspreker. Er kwam keiharde rockmuziek uit. Bert kon niet zien wie erin zaten; de ruiten waren zwart. Op de zijkant van het busje stond in vlam-mende letters: THE ROLLING RIPS ON TOUR.

Bert keek voorzichtig door zijn wimpers om zich heen. Het geraamte was verdwenen tot zijn opluchting.

Zolang ik mij niet beweeg, ben ik veilig, dacht hij.

Hij gluurde naar het busje. Het portier schoof open, rook walmde naar buiten en daaruit kwam een jongen tevoorschijn. Leren jack, leren laarzen, elektrische gitaar om zijn nek. Niet ouder dan veertien, maar met stoppels op zijn wangen en verrassend woeste bakkebaarden. De muziek uit de luidspreker hield abrupt op.

‘Ha jullie, nachtbrakers, kerkhofkrakers, geesten,

zombies en ander gespuis!’ riep de jongen. ‘Hier ben ik dan. Houden jullie van mij?’

‘Jimi, Jimi, Jimi!’ joelden de kerkhofbewoners. Gebitten klapperden. Hier viel een kaak op de grond, daar verloor iemand een rib, ellepijp, of middenhandsbeentje. Maar dat stoorde niemand.

Bert begreep er niets van. Misschien droomde hij dit allemaal. Toch leek het hem beter om zich doodstil te houden. Gewoon doen alsof ik dood ben, dacht hij. Volgens mij is de rest dat ook.

Jimi Rip overzag het publiek. Grijnzend keek hij naar de holle ogen, de ingevallen wangen, verdwenen neuzen en afbrokkelende gebitten. Sommige schedels hadden een groene blos van de spanning. Het ideale publiek. Zo dood als een pier. Eeuwige verveling en nu eindelijk eens een verzetje. Er werd opgewonden gemompeld en gefluisterd. Dit optreden zou geheid een succes worden.

‘Goed, vrienden. Tijd voor muziek! Speciaal voor jullie mijn gloednieuwe nummer 1 lied: *Nooit de burenbijten.*’

Jimi stak een hand in het busje, trok een doodskist naar buiten en smakte die op de grond naast hem neer. Met één sprong stond hij er bovenop. Hij sloeg een akkoord aan op zijn gitaar. De kerkhofbewoners staakten hun gemompel.

Jimi grijnsde en begon te zingen.

*Mijn naam is Jimi Rip. Ik speel gitaar.
Met volle maan heb ik klauwen en veel haar.
Mijn broertje Ernst slaapt het liefst in een kist,
ik geef het toe: wij zijn een beetje raar.
Mijn zusje Lea is een wonderlijk kind,*

*ze is doorzichtig als een glasgordijn.
Mijn moeder is een zombie
en zij bedacht de woorden van het refrein,
want ze zegt steeds:*

*Nooit de buren bijten.
Nee dat mag je niet, nee, nee.
Nooit de buren bijten.
Nee dat mag je niet!*

Bij het zingen van het refrein stapte Jimi van de doods-kist. Het deksel vloog open. Uit een wolk van groene rook kwam iets tevoorschijn. Een bleek gezicht boven een zwarte cape zong luid de tweede stem. Ernst Rip was vampier: dol op bloed en doodskisten. Hij had ook een gezonde hekel aan daglicht. Achter Jimi en Ernst verscheen een wazig meisje dat met ijle stem meezong. Het was Lea Rip: doorzichtig en meestal boos op haar broers.

Rillingen gingen door de botten van de concertbezoekers, toen de stemmen van broers en zus zich met elkaar vermengden in het refrein. Daarna zong Jimi het tweede couplet, terwijl zijn oren spitser en hariger werden. Zijn ogen kregen een gele glans. Ook kwam er haar op zijn handen en zijn gezang werd steeds rauwer.

*Mijn lieve oma is een mummie.
We hebben haar uit een museum weggegrist.
Ze woont op zolder in haar sarcofaag,
een doodgewone dure ouwe doodskist.
En in de kelder zit oom Angus,
een skelet met enkel botten aan zijn lijf.
Hij zit daar doodstil in het donker,
Knieper zag hem en hij schrok zich stijf.*

